

РЕШЕНИЕ

№ 7854

гр. София, 29.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 71 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА

при участието на секретаря КАЛИНА Д. АНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА Гражданско дело № 20221110135188 по описа за 2022 година

Предявен е установителен иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99 ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответникът А. П. П. дължи на ищеца „.....“ ЕООД сумата от **82,29 лв.**, представляваща главница за неплатени задължения за далекосъобщителни услуги по фактури за период от 01.04.2019г. до 30.06.2019г. по договор с клиентски номер 17124168001/22.10.2018г., вземанията по който са прехвърлени на ищеца, ведно със законна лихва от 29.11.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 68075/2021г. по описа на СРС, 71 състав.

Ищецът твърди, че между „.....“ ЕАД и ответника е сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 17124168001 от 22.10.2018г., с който абонатът е добавил за ползване услуга по тарифен план TV 2L+, с месечна абонаментна такса в размер на 28,99 лв. с ДДС, като е добавил и услуга по тарифен план „.....“, с месечна абонаментна такса в размер на 21,80 лв. с ДДС за срок 24 месеца. Поддържа, че били издадени 3 бр. фактури за период от 01.04.2019г. до 30.06.2019г., като ответникът не е заплатил услугите фактурирани за последователни отчетни месеци м.05/2019г., м.06/2019г. и м.07/2019г., което породило правото на „.....“ ЕАД да прекрати едностранно договора - чл. 50, вр. чл.43,т.1 от ОУ, като датата на деактивация на абонамента е 20.07.2019г. На 01.07.2019г. била издадена крайна фактура с начислена обща сума за плащане. Ищецът посочва, че вземането на „.....“ ЕАД е прехвърлено на „.....“ ЕАД въз основа на Уведомление от 24.02.2020г., към договор за цесия от 16.10.2018г., който ги е прехвърлил на „.....“ ЕООД /с предишно наименование „.....“ ЕООД/ по

силата на Анекс от 10.03.2020г. към договор за цесия от 01.10.2019г., като с връчването на исковата молба и приложеното към нея уведомление за прехвърляне на вземането ответникът следва да се счита надлежно уведомен за цесията. Поддържа, че „.....” ЕООД е упълномощен да извърши уведомяването за цесията. Моли съда да уважи иска. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който оспорва иска като неоснователен. Сочи, че не е надлежно уведомен за цесията, както и че не е ясно от кого изхожда. Оспорва процесното вземане да е прехвърлено на „.....“ ЕАД, доколкото договорът за цесия е от 16.10.2018г., а задължението на ответника е от 2019г. Оспорва приложените към исковата молба потвърждения за прехвърляне на вземане. Поддържа, че липсва облигационно правоотношение между ЕАД и ответника и последният не е ползвал и не е потребител на мобилни услуги. Оспорва цитираните в исковата молба клаузи от ОУ като неравноправни и противоречащи на ЗЗП. Оспорва договор и декларация от 22.10.2018г. относно тяхната автентичност. Моли съда да отхвърли иска.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Основателността на предявения иск предпоставя установяването на следните обстоятелства при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца, че между страните е налице валидно облигационно отношение по договор за далекосъобщителни услуги, по силата на което е предоставило на ответника мобилни услуги за процесния период на стойност в претендираните размери, както и че вземането е било валидно прехвърлено с процесните 2 бр. договори за цесия, и че ответникът е бил надлежно уведомен за прехвърлянето му. В тежест на ответника е да докаже, че е погасил процесните вземания, както и възраженията си срещу възникването и съществуването им.

Според представения договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 17124168001 от 22.10.2018г., сключен между „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД и А. П. П. са избрани телевизионна и интернет услуги за ползване, а именно по тарифен план TV 2L+, с месечна абонаментна такса в размер на 28,99 лв. с ДДС и по тарифен план с месечна абонаментна такса в размер на 21,80 лв. с ДДС. Уговорен е срок на договора 24 месеца, считано от датата на подписването му – 22.10.2018 г., както и че след изтичане на първоначалния срок на договора същият се превръща в безсрочен при стандартните условия на избрания абонаментен план и може да бъде прекратен по всяко време на действието му. Съгласно договора на абоната е предоставено и оборудване – приемник за цифрова телевизия, което абонатът трябва да върне при прекратяване на договора. Съгласно договора ищецът е поел задължението да предостави на ответника телевизионна и интернет услуги срещу насрещното задължение на ответника да заплати стойността на предоставените услуги съгласно тарифния план.

Не е спорно по делото, че договорът за мобилни услуги е сключен при

общи условия, за които обаче ответникът възразява, че не ги е приемал, както и че съдържат противоречащи на ЗЗП разпоредби. По делото е представена Декларация – съгласие от 22.10.2018 г., подписана от ответника, че е получила екземпляр от Общите условия на оператора, съгласна е с тях и е поела задължение да ги спазва, поради което съдът приема, че същите я обвързват, тъй като са станали част от договора, щом насрещната страна писмено е потвърдила, че ги приема. Независимо от наведените в хода на производството оспорвания ответникът не доказва, че положения в декларацията и договора подпис не изхождат от нея, поради което съдът приема, че същите са валидно сключени и носят подписа и на двете страни в правоотношението.

За установяване на вземанията си ищецът е представил по делото и дубликати на фактури, които са били налични на сайта на доставчика, като съгласно представените общи условия фактурите могат да бъдат проверявани на там. Съгласно подписаната от ответника декларация доставчикът я е уведомил за датата, на която следва да се фактурира потреблението всеки месец, като е посочено, че датата е една и съща и зависи от датата на създаване на клиентския номер на абоната, за което последният се е съгласил. Действително представените фактури, едностранно издадени от кредитора, представляват частен свидетелстващ документ, обективиращ изгоден за неговия издател факт и не се ползва с материална доказателствена сила, но задължението на ответника да заплаща месечна абонаментна такса е поето със сключването на договора за мобилни услуги. Предвид това съдът намира, че доколкото няма доказателства, а и не са въведени твърдения от ответника сключеният между страните договор да е бил прекратен преди 01.04.2019 г. , същият следва да заплати дължимите абонаментни такса за периода 01.04.2019 г. до 30.06.2019 г. в общ размер от 82,29 лева с ДДС. Не се установява ответникът да е заплатил така установените суми, поради и което до размера на така претендираната сума искът се явява основателен и доказан и следва да се уважи.

Вземанията по процесния договор са били прехвърлени на ищеца. Налице е активна материална легитимация на ищеца, произтичаща от договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г. и подписано към него Уведомление по т.1.1.1. от договора, с което „.....“ ЕАД прехвърлят вземанията си по сключения с ответника договор на „.....“ ЕАД, който от своя страна ги прехвърля на ищеца с предишно наименование „.....“ ЕООД посредством договор за прехвърляне на вземания от 01.10.2019 г. и подписан към него Анекс от 10.03.2020 г. Независимо, че лично връчване на уведомлението по чл. 99 ал. 3 от ЗЗД, не е осъществено, цесията е проявила своето действие съгласно чл. 99, ал. 4 ЗЗД по отношение на длъжника/ответник с получаването на приложеното към исковата молба уведомление. В установената съдебна практика /Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., Решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о., и Решение № 78/09.07.2014 г., по т.д. 2352/2013г. на ВКС, ТК, II т.о./ е възприето становището, че поради отсъствие на специални изисквания в закона за начина, по който следва да бъде уведомен длъжникът за извършената цесията, то надлежно уведомяване е налице и тогава, когато уведомлението е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си

за изпълнение на цедираното вземане. В случая по делото са представени доказателства, че и двамата цеденти са упълномощили цесионера да извърши това съобщаване от негово име. Допустимо е по силата на принципа на свободата на договаряне съгласно чл. 9 ЗЗД предишният кредитор /цедентът/ да упълномощи новия кредитор /цесионера/ да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. Упълномощаването не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Ето защо като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл.235, ал.3 ГПК. Предвид изложеното съдът счита, че ответницата е надлежно уведомена за цесията с връчване на препис от исковата молба и приложенията към нея, сред които е и уведомлението за цесията.

Отделно от това наведените възражения за липса на уведомяване за прехвърлянето на задължението следва да бъдат релевирани само при твърдения, че е извършено плащане на стария кредитор, каквито твърдения ответникът не навежда.

Правоотношението между страните по спора се урежда от норми от императивен порядък, които са установени в публичен (обществен) интерес, поради което съдът следва служебно да следи валидността на включените в договора клаузи. Предвид това е необходимо съдът да извърши самостоятелна преценка за валидност на потребителския договор в съответствие с разпоредбата на чл. 5 ГПК, която вменява на съда задължение да осигури точното прилагане на закона в хипотеза, каквато несъмнено е настоящата, когато следва да намери приложение установена в публичен интерес материалноправна норма. Установената съдебна практика (решение № 23 от 07.07.2016 г. по т. д. № 3686/2014 г. на I т. о., решение № 142 от 01.08.2018 г. по т. д. № 1739/2017 г. на II т. о. на ВКС и др.). приема, че за неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не, като на още по – силно основание служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни, в какъвто смисъл са и т. 1 и т. 3 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Общественият интерес от осигуряване на точното прилагане на императивните правни норми, които регулират правния спор, преодолява диспозитивното начало в гражданския процес (чл. 6 ГПК).

Разпоредбата на чл. 143 от ЗЗП дава легално определение на понятието „неравноправна клауза“ в договор, сключен с потребителя и това е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя като в 18 точки визираната правна норма дава неизчерпателно изброяване на различни хипотези на неравноправие. Според чл.146, ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, като в алинея 2 от същата разпоредба е разписано, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на

договор при общи условия. В случая не се установява оспорените клаузи да са уговорени индивидуално, тъй като са част от предварително изготвени от доставчика общи условия. Същевременно обаче същите не водят до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, поради което съдът не счита, че са неравноправни по смисъла на ЗЗП.

При формирания извод за основателност на иска за главницата, следва да бъде разгледано възражението на ответника за погасяване на вземането по давност.

Задължението на абоната за заплащане месечно цената и таксите за потребените услуги действително представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. „В“ ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време - месец, еднородни задължения, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени в общите условия интервали от време – така ТР №3 от 18.05.2012 г., постановено по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС. За приложението на специалната погасителна давност съгласно цитираната разпоредба не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Следователно и вземанията на ищеца към потребителите се погасяват с изтичане на 3-годишен давностен срок. Според действащите общи условия на ищеца срокът за заплащане на месечните задължения е 18 дни от издаване на фактурата за съответния отчетен период. Според датата на създаване на клиентски номер през периода 21-24 число на месеца, фактурата ще се издава на първо число от месеца, респ. срокът за нейното заплащане е до 18 число на месеца. Това се установява и от приетите по делото фактури, издадени за ответника. Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения каквито са процесните за главница, давността тече от деня на падежа, който е 18-то число на месеца. При това положение, за да се приеме, че задълженията на ответника са погасени по давност следва тяхната изискуемост да е настъпила преди повече от три години назад, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.11.2021 г., с който момент законът свързва настъпването на последиците на подаване на исковата молба, което в случая не се установява, поради което и възражението на ответника е неоснователно.

При този изход на спора право на разноски има ищеца. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на ТР №4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. В полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените и претендирани за двете производства разноски, от които 205,00 лева - за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение в настоящото производство и сумата 205,00 лева за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение за заповедното производство.

За изплатеното на вещото лице по СГЕ възнаграждение съдът е издал ордер от бюджета на съда за сумата 200,00 лева, поради което и на основание

чл. 77 ГПК сумата следва да бъде възложена в тежест на ответника, който да я заплати в полза на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че А. П. П. ЕГН ***** с адрес: гр. С..... **дължи** на „.....“ ЕООД ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. С..... на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99 ЗЗД сумата от **82,29 лв.**, представляваща главница за неплатени задължения за далекосъобщителни услуги по фактури за период от 01.04.2019г. до 30.06.2019г. по договор с клиентски номер 17124168001/22.10.2018г., вземанията по които са прехвърлени на ищеца, ведно със законна лихва от 29.11.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 68075/2021г. по описа на СРС, 71 състав.

ОСЪЖДА А. П. П. ЕГН ***** с адрес: гр. С..... **да заплати** на „.....“ ЕООД ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. С..... на основание на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **205,00 лева** – разноски в настоящото производство и сумата **205,00 лева** - разноски в заповедното производството.

ОСЪЖДА А. П. П. ЕГН ***** с адрес: гр. С..... **да заплати** по сметка на съда на основание чл. 77 ГПК сумата **200,00 лева** – депозит за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____